

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

#### 5.1 สรุปผลของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental Research) ซึ่งผู้วิจัยสรุปการวิจัยเป็นลำดับดังต่อไปนี้

##### 5.1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

5.1.1.1 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง)

5.1.1.2 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการกล้าแสดงออกของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.1.1.3 เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในแต่ละด้านของนักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม และนักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

##### 5.1.2 สมมติฐานการวิจัย

5.1.2.1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม จะมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่า ก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.1.2.2 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.1.2.3 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีพฤติกรรมการกล้าแสดงออกในแต่ละด้านสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

##### 5.1.3 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 16 คน แบ่งเป็นกลุ่มควบคุม จำนวน 8 คน และกลุ่มทดลอง จำนวน 8 คน

การสุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

1. ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) จำนวน 3 ห้องเรียน ทำแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออก
2. คัดเลือกนักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกที่ต่ำกว่าตำแหน่งเปอร์เซ็นต์ไทล์ที่ 25 (p 25) ได้จำนวน 32 คน
3. สัมภาษณ์นักเรียนที่ได้คะแนนจากแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกต่ำกว่าเกณฑ์เพื่อถามความสนใจในการเข้ากลุ่ม
4. ใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย เพื่อคัดเลือกนักเรียนที่มีพฤติกรรมไม่กล้าแสดงออก จำนวน 16 คน ซึ่งได้มาจากข้อที่ 3
5. ใช้วิธีการสุ่ม (Random Assignment) แบ่งนักเรียนที่ได้มาออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มละ 8 คน แล้วสุ่มนักเรียนหนึ่งกลุ่มเป็นกลุ่มทดลอง อีกหนึ่งกลุ่มเป็นกลุ่มควบคุม

#### 5.1.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

5.1.4.1 แบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยได้พัฒนามาจากแบบวัดพฤติกรรม การกล้าแสดงออกของสมาน สายสุข (2525) และอารีย์ ลิลา (2535) ประกอบด้วยข้อคำถาม 27 ข้อ มีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 3 ระดับ คือ กระทำบ่อยที่สุด กระทำบางครั้ง กระทำนาน ๆ ครั้ง

5.1.4.2 โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรมการกล้าแสดงออก ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างขึ้นเอง

#### 5.1.5 วิธีดำเนินการวิจัย

5.1.5.1 ขอความร่วมมือจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น ในการออกหนังสือ ถึงผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) เพื่อขออนุญาตในการคัดเลือก นักเรียนเป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย และขออนุญาตผู้อำนวยการโรงเรียนนามบิน อำเภอเมือง จังหวัดขอนแก่น ในการเก็บรวบรวมข้อมูลของการทดลองใช้เครื่องมือ

5.1.5.2 ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง) จำนวน 150 คน ทำและตรวจให้คะแนนคัดเลือก นักเรียนที่มีคะแนนต่ำกว่า P(25) ซึ่งมีจำนวน 32 คน

5.1.5.3 ผู้วิจัยสัมภาษณ์ความสมัครใจในการเข้ากลุ่มของนักเรียนทั้ง 32 คน ไว้เป็นกลุ่มตัวอย่าง 16 คน โดยการสุ่มตัวอย่างเป็นกลุ่มควบคุม 8 คน และกลุ่มทดลอง 8 คน

5.1.5.4 ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มทดลอง 8 คน ก่อนทำการทดลองเพื่อนำไปเปรียบเทียบกับพฤติกรรมที่เกิดขึ้นหลังการทดลอง

5.1.5.5 ผู้วิจัยทดลองให้คำปรึกษาแบบกลุ่มแก่กลุ่มทดลอง สัปดาห์ละ 2 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที รวม 8 ครั้ง ในวันอังคารและวันพฤหัสบดี เวลา 11.40-12.30 น. โดยผู้วิจัยได้ขออนุญาตอาจารย์ประจำวิชาของนักเรียนที่เป็นกลุ่มทดลองขออนุญาตให้ออกมาพักรับประทานอาหาร ตั้งแต่เวลา 11.20 น. ก่อนเข้ารับการปรึกษาแบบกลุ่ม รวมใช้เวลาให้กลุ่มทดลองพัก 20 นาที แล้วนัดหมายให้สมาชิกในกลุ่มทดลองไปพบกันที่ห้องดนตรี-นาฏศิลป์ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยขอนแก่น (มอดินแดง)

5.1.5.6 ผู้วิจัยนำแบบวัดพฤติกรรมการกล้าแสดงออกไปให้นักเรียนกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลองทำอีกครั้งในวันที่ 4 มีนาคม 2539 และ ทำการสัมภาษณ์นักเรียนในกลุ่มทดลอง หลังจากสิ้นสุดการทดลองเพื่อประกอบกับผลจากการวิเคราะห์ข้อมูล

### 5.1.7 ผลการวิจัย

ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

5.1.7.1 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่าก่อนได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.7.2 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.1.7.3 นักเรียนที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม มีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออกสูงกว่านักเรียนที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อยู่ 2 ด้าน คือด้านการกล่าวคำวิจารณ์ และด้านการพูดถึงสิทธิอันพึงมีพึงได้ โดยไม่ละเมิดสิทธิผู้อื่น อีก 1 ด้านที่ต่ำลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือด้านการยอมรับคำวิจารณ์ และมีคะแนนพฤติกรรมการกล้าแสดงออก 6 ด้านที่ไม่แตกต่างกัน

## 5.2 ข้อเสนอแนะ

### 5.2.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

5.2.1.1 ครู อาจารย์แนะแนว ตลอดจนผู้เชี่ยวชาญที่ทำงานกับนักเรียน ควรนำเอาโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มไปประยุกต์ใช้กับพฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกในด้านอื่นอีก เช่น พฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกด้านความเชื่อมั่น พฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกในด้านมนุษยสัมพันธ์หรือลดการแสดงออกทางด้านพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

5.2.1.2 บุคลากรที่เกี่ยวข้องในโรงเรียนควรจะนำวิธีการเกี่ยวกับการส่งเสริมพฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกไปสอดแทรกเข้ากับการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ในการพัฒนานักเรียนต่อไป

### 5.2.2 ข้อเสนอแนะในการใช้โปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเพื่อพัฒนาพฤติกรรม การกล้าแสดงออก

5.2.2.1 ควรยืดหยุ่นเวลาและเตรียมคำถามไว้ล่วงหน้าสำหรับปัญหาที่จะเกิดขึ้นในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม

5.2.2.2 การจัดการเวลาในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม ควรหาช่วงเวลาที่เหมาะสมกับกลุ่มทดลอง เช่น เวลาที่จัดกิจกรรมนั้นไม่ควรอยู่ในช่วงที่มีการจัดกิจกรรมของทางโรงเรียน เช่น การเข้าค่ายพักแรม หรือใกล้วันเทศกาลต่าง ๆ เช่น ตรุษจีน กีฬากายิน เป็นต้น เพราะจะทำให้นักเรียนไม่สนใจกับการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มเท่าที่ควร

### 5.2.3 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

5.2.3.1 ควรศึกษาผลของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มต่อพฤติกรรมอื่น ๆ ของนักเรียน เช่น ปัญหาเด็กที่มีความประพฤติก้าวร้าว ปัญหาเด็กที่ถูกเพื่อนชิงชัง ปัญหาด้านการผิดระเบียบวินัย เป็นต้น

5.2.3.2 ควรศึกษาเปรียบเทียบผลของการพัฒนาพฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มกับการสอนแนะแนวหรือให้ข้อมูลปกติ โดยไม่ใช้กิจกรรมต่าง ๆ หรือกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์

5.2.3.3 ควรมีการติดตามผลการคงอยู่ของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มที่มีต่อพฤติกรรมทางการกล้าแสดงออกเป็นระยะหลังการทดลอง เช่น 2 เดือน 4 เดือน เพื่อดูประสิทธิภาพของการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม